

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βεβαιωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγελλόμενον, ἀληθεὶς παρσχόν εἰς τὴν ἑκράν ἡμῶν ἀπεργασίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμίονον καὶ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ. ἀρ. 35. Ἐξάμηνος ἀρ. 19. Γομήνιος ἀρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κῦρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλὰρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γὰρ καὶ 25 Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάσιον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουλίου 1928

Ἔτος 46ον — Ἀριθ. 34

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ. (Συνέχεια)

Ἐπρεπε νὰ συνειθίσουν πάλι σ' αὐτὴ τὴν κατοικίαν.

Ἡ Ζίνα δὲν ἤθελε προπάντων νὰ φαίνεται στενοχωρημένη, γιὰ αὐτὸ θὰ λοποδοσῇ τὴ θεία της.

Ἐκανε λοιπὸν τὴ χαρούμενη καί, στὸ τέλος, κατόρθωσε νὰ διώξῃ ἀληθινὰ κάθε μελαγχολικὴ σκέψη.

Δυὶ-τρὶς μέρες ἀργότερα πῆγε στὴν κορία Ἐριώ. Ἡ διευθύντρια ἔλειπε ἀκόμη σὲ ταξίδι, εἶχε εἰδοποιήσῃ δ' αὐτὴν ὅτι θὰ γόριζε τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα. Ἡ Ζίνα τὴν περίμενε μὲ πολλὴ χαρὰ. Συλλογίζετο ἄλλωστε ὅτι, ὅσα θάρχεον τὴ διευθύντρια, ὅχι ἔρχοντο τὰ μαθηματικά καὶ θὰ ξαναἔλπε τὴν Ὑδοννη, τὴ φιλενίδα της.

Ὁ ἄνθρωπος λογαριάζει... Πολλὰς φορὰς ὅμως ἡ τύχη σβόνης μὲ μιὰ μονοκλήνη τοὺς λογαριασμοὺς του.

Ἡ Ζίνα δὲν φανταζόταν ποτὲ πὺς τῆς ἐμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ νέες, φοβερότερες στενοχώριες.

Ἡ κορία ντὲ Φιρστάτ φαινόταν σὰ νὰ τὴν ἀπασχολοῦσε μιὰ κρυφὴ ἔγνοια. Κι' ἡ μικρὴ βασίλισσα, βλέποντας τὸ στενοχωρημένον πρόσωπὸν της, συλλογίζετο ἀπὸ πῶς ὅντι, μὲ τὸν καιρὸ, νὰ λιγοσταῖ ὁ πόνος τῆς θείας της, ἀπεναντίας μεγάλωνε.

Κι' ἐν τῷ καλῷ κορίτσι πολέμοις νὰ τὴν καμῇ νὰ ἐσχάσῃ τίς πίκρες της, ἡ πριγκήπισσα ἐκρούετο ἀπὸ τὴν ἀνεψία της τὴν αἰτία, ποὺ τώρα καὶ λίγες μερὲς τὴ γέμιζε ἀνησυχία.

Εἶχε λάβει ἀπὸ τὴ Βαλκανία εἰδήσεις πολὺ δυσάρεστες σχετικὰ μὲ οἰκονομικά συμφέροντά της.

Ἐνα πρωτὶ ἡ Ζίνα πρόφτασε τὴ θεία της μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Τὴ ρώτησε γιὰ

ἐκλαιγὲς καὶ τὴν πίεσε τόσο, ὥστε στὸ τέλος ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα τῆς εἶπε τὴν ἀλήθειαν : ἀπρόοπτα περιστατικά εἶχαν ἔλθει καὶ σὲ λίγο θὰ βρισκόνταν σὲ πολὺ δύσκολη οἰκονομικὴ κατάστασιν.

Μὲ μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς ἓνα γράμμα καὶ ἔδωκε στὴ Ζίνα.

«Κ.» εἶπ' ὁ τραῖν ἔτος...
(Σελ. 258, στ. 6.)

— Σὲ λίγο θάξαι δεκαπέντε χρόνων, Ζινέττα μου. Ἀφοῦ το θές, μάθε καὶ σὺ τίς πίκρες μου... Μακαρὶ νὰ μποροῦσαι νὰ εἶς ἐκρούα πάντα. Μὰ εἶναι ἀδύνατον τώρα πιά : Διάβασε αὐ-

τὰς τίς γραμμὰς καὶ θὰ καταλάβῃς.

Μὲ χέρια ποῦτρεμαν ἡ Ζίνα ἔβγαλε ἀπὸ τὸν μεγάλο φάκελλο ἓνα γράμμα καὶ διάβασε :

«Κορία,

»Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἑπομένης δεκάτης παρελθόντος αἰτήσεώς σου, σὰς ἀνακοινῶ ὅτι τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν δὲν δύναιται νὰ δεχθῇ ταύτην, διότι ἡ περιουσία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγείρετε ἀντιρροήσεις, δὲν εἶναι προσωπικὴ ἰδιοκτησία σου, ἀλλὰ ἰδιοκτησία τοῦ στέμματος τῆς Βαλκανίας.

»Κανονικῶς λοιπὸν ἡ περιουσία αὕτη περιήλθεν εἰς τὴν κοριότητα τοῦ βασιλεῶς Ἐρρίκου Ἰωάν. Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν θρόνον, θὰ ἐγκαταλειφθῇ συγχρόνως καὶ τὴν περιουσίαν αὐτήν.

»Ἐσωκλείστως λαμβάνετε τὸ ποσὸν τῶν τετρακοσίων φράγκων, τὸ καθαρὸν ὑπόλοιπον ἀπὸ ὅ,τι ἐδικαιοῦσθε νὰ λάβετε...»

Ἡ Ζίνα σταμάτησε τὸ διάβασμα, ἔπιασε τὸ μέτωπὸν της καὶ ρώτησε :

— Τί θὰ ποῦν αὐτά, θεία μου ;

— Αὐτὰ θὰ ποῦν ὅτι μὰ; κλείδουν τὴν περιουσίαν μας, φτωχὸ μου κορίτσι... Δυὶ ἑκατομμύρια μὰς κλείδουν. Μὲ τοὺς τόκους αὐτῶν τῶν λεπτῶν λογαριασμῶν νὰ περάσομε... Ἐκεῖνα ποὺ εἶχαμε πάρει μαζὶ μας, σώθηκαν σχεδόν...

Ἡ Ζίνα τὴν κοιτοῦσε ἀμίλητη.

— Τί νὰ κάμω, Ζινέττα μου; Ποῦς μπορεῖ νὰ διορθώσῃ τὸ ἔξιον... Τί θὰ γινῇ, Θεὲ μου !

Ἡ Ζ. νὰ, ἐλπίστως νὰ τὴν καθήσοχάσῃ, τῆς εἶπε :

— Ἀν τὰ λεπτὰ αὐτὰ εἶναι δικὰ μας, δὲν μποροῦν νὰ μὰς τὰ πάρουν...

— Βέβαια δὲν μποροῦν, μὰ πὺς θὰ τὰ διεκδικήσομε; Αὐτοὶ εἶναι παντοδύναμοι...

— Ρώτησες δικηγόρους ;

— Θὰ ρωτήσω. Αὐτὸ

«Ἡ κορία Ἐριώ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν...» (Σελ. 266, στ. α.)

ἀκριδῶς εἶχα στὸ νοῦ μου. Μοῦ σύστη-
σαν τὸν κύριο Ραβμόνδο Μπαρραντέν...
Τὸν λέγε πολλὸ τίμιον ἄνθρωπο.

— Καὶ πότε θὰ τὸν δῆς, θεία μου;
— Συμφωνήσαμε νὰ μὲ δεχθῇ σή-
μερα, σὲς τέσσερες... Ἀπ' τὴς ὀχτῶς ἡ
ώρα, ποῦ ἔλαβα τὸ γράμμ' αὐτό, δὲν ζῶ
πιά.

— Γιατί δὲ μοῦ τόλεγες πρωτότερα,
θεία μου; Ἐστὶ θάνατος; Ἐστὶ θάνατος... Ἐνα
φορτίο, ἅμα τὸ κρατοῦνε δυὸ μαζί,
γίνεται λαφρότερο.

— Ἐχῆς δικίον, κόρη μου, μπορῶ νὰ
βασίζωμαι στὴν κρίση σου. Ὅ, τι ἔκαμα
ὡς τώρα, τόκαμα χωρὶς νὰ ξέρης τί-
ποτα ἐσύ. Στὸ ἐξῆς δὲ θὰ σοῦ κρύβω
τίποτε...

Πέρασε τὰ χέρια στὸ λαιμὸ τῆς
μικρῆς καὶ ἐκρούε τὰ μάτια τῆς σὲς
ξανθὲς τῆς μπουκλῆς.

Εἶναι τόσο γλυκὸ νὰ ἐμπιστευταί
κανεὶς τὸν πόνο τοῦ σ' ἕνα πρόσωπο
ἀγαπημένον!..

— Τὶ θὰ κάμης, μόνη σου, Ζίνα
μου, τὴν ὥρα ποῦ θὰ λείπω;

— Θὰ πάω στὸ Λόκειο. Ἴσως ἡ κ.
Εἰρὼ ἔχει γυρίσει.

— Καλὰ θὰ κάμης.

Κι' ἡ κυρία ντὰ Φιρστάτ ἀνέβηκε στὴν
κάμαρά τῆς νὰ εἰσέλθῃ.

Ἡ Ζίνα, καθὼς πλησίαζε στὸ Λό-
κειο, εἶδε μὲ πολλή τῆς χαρὰ τὴς
κουρτίνες τῆς κυρίας Εἰρὼ τραβη-
γμένες.

Ἐκαμε πὺρ γρήγορο τὸ βῆμα τῆς
καὶ μὲ ἀληθινὴ ἀγαλλίαση ξαναεἶδε τὴν
ἀγαπημένη τῆς διευθύντρια.

Ἡ κυρία Εἰρὼ ἐρχόταν ἀπ' τὴν Ἰ-
ταλία, ὅπου εἶχε περάσει μερικὲς ἐβδο-
μάδες. Πῆγε στὸ Μιλάνο, στὴ Φλωρεν-
τία καὶ τέλος στὴ Βενετία.

Ἀπ' τὴν ὄνειρευτὴ ἀπὸ τὴν πόλιν ἔφερε
γιὰ τὴν ἀννούμενη μαθητριά τῆς ἕνα
κομψὸ βάζο ἀπὸ κρύσταλλο, ὅπου θαρ-
ροῦσε πὼς ἦταν κλεισμένες ἀχτίτες
ἀπ' τὸν ἥλιο.

Ἡ Ζίνα ἔμεινε ἐνθουσιασμένη ἀπ'
αὐτὸ τὸ δῶρο, ποῦ πρόσθετε κατὰ καλ-
λιτεχνικὸ στὸ λιγὰν φτωχὸ σαλόνι τῆς
βίλλας.

Διηγῆθηκε στὴ διευθύντριά τῆς, μὲ
χίλιες-δυὸ λεπτομέρειες, τὴς ἐντυπώ-
σεις τῆς ἀπ' τὴ Βρετάνη.

Δὲν εἶπε τίποτα ὅμως γιὰ τὴ μεγάλη
καὶ φοβερὴ στενοχώρια ποῦ ἀπειλοῦσε
τὸ μέλλον αὐτῆς καὶ τῆς θείας τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'

Ἀσχημα νῆα.

Τὴν ὥρα ποῦ ἡ Ζίνα γόρισε στὸ σπί-
τι, σουρούπωνε.

Βρῆκε τὴ θεία τῆς ἐξαιρετικὰ στε-
νοχωρημένη.

Ὁ κύριος Μπαρραντέν ἀκούσε τὴν
ὁπόθεσίν τῆς, ἀγανάκτησε καὶ αὐτὸς γιὰ
τὴν ἀδικία καὶ συμβούλευσε τὴν κυρία
Φιρστάτ νὰ ἀνοίξῃ δίκη γιὰ νὰ πάρῃ

πίσω τὴν κλεμμένη περιουσία τῆς.
Σκέφθηκε ἄρκετὰ καὶ τέλος ἀποφά-
σισε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴ συμβουλή του.

Γιατὸ ἡ Ζίνα τὴ βρῆκε τώρα καθι-
σμένη στὸ γραφεῖο τῆς, νὰ ἐξετάζῃ διά-
φορα σκόρπια χαρτιά, ἔγγραφα καὶ κεί-
μενα νόμων.

— Θὰ πᾶς στὰ δικαστήρια, θεία;
ρώτησε. Κι' ἂν χάσουμε τὴ δίκη;

— Νὰ χάσουμε τὴ δίκη; φώναξε ἡ
πριγκίπισσα. Εἴν' ἀδύνατο, παιδί μου.
Ἐχουμε τὸ δικίον μαζί μας...

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε:

— Ὁ ἀναθέσω τὴν ὑπόθεσιν στὸν
κύριο Ραβμόνδο. αὐτὸς ξέρει ὅλα τὰ καθέ-
καστα, καὶ ἔχω πεποιοῦση πὼς θὰ τὰ
καταφέρῃ νὰ κερδίσουμε.

Κι' ἀπὸ τότε μιὰ μοναδικὴ ἐγνοία
ἀπασχολοῦσε τὴν κυρία Φιρστάτ.

Ὅλη τὴν ὥρα τῆς τὴν περνοῦσε
γράφοντας. Γέμιζε χαρτιά, τὶνα πάνω
στ' ἄλλο.

Ἰστέρα ξαναδιάβαζε τὴς ἐπιστολῆς
τῆς, τὴς ἐβρίσκε φαίνεται ἀσχημα γραμ-
μένες, τὴς ἔσχιζε καὶ σὲ λίγο ἄρχιζε
πάλι ἀπ' τὴν ἀρχή.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἦταν φανερό πὼς
τὴν κούραζε. Ἡ ἀνεψία τῆς τὸ παρα-
τήρησε, μὰ μ' ὅλες τὴς προσπάθειές
τῆς, δὲν μπόρεσε ν' ἀποσπᾷ τὴ θεία
τῆς ἀπ' τὰ χαρτιά τῆς.

Στὸ τέλος μάλιστα ἡ πριγκίπισσα
ἄρχισε νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ ἀπνία. Δὲν ἔ-
κλεινε μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Σηκωνόταν
λοιπὸν, ἀνάθε τὴ λάμπα καὶ περνοῦσε
ὥρες ὁλόκληρες πάνω στὰ χαρτιά τῆς
καὶ στοὺς λογαριασμούς τῆς.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

ΟΝΕΙΡΩΝ ΩΡΑ

Ὁ Βορρὸς, πάντα φέρων ὅσα φαίνονται
ἐκείδον... αὐτὸς... (Σταφύ)

Ὁνειρὼν ὥρα... ὁλόφλετος ὁ ἥλιος βασι-

στα πὺρ βαθιὰ γαλάζια ποῦ εἶδα ὡς τὴν

Κι' ἦσαν τὰ νέφη ἐπάνω τοὺς ποῦ σμί-

Κι' ἀπὸ ἕνα σὲ χιλιόμορφους εὐθυμοῦς

Σὲ μιὰ ἀποθέωση φωτός... φλόγες σαπφί-

μενεξεδένια δάση, ἐξωτικά λουλούδια...

Ὁνειρὼν ὥρα... Ἀλκαῖοι καὶ Πάπφες κι'

Ἐπὶ τὴν τὰ δικά σας μέσα μου τραγού-

Βαθιὰ γαλήνη... ἀπαλοκοιμούνται οἱ

καὶ τὰ πουλιὰ ὀνειρεύονται, βουβὲς οἱ

Ἄχ, μὴν ταράξῃς τὴ σιωπὴν καὶ ἑλπίδα

τῆς γοητείας σὲ χρυσὲς ὀνειρὼν ὥρες!

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Αὐτὸ τὸ φηλὸ βουρὸ μὲ τὸ ἐκκλη-
σάκι τῆς Παναγίας στὴν κορφή, ἦταν
ἕνας πειρασμὸς γιὰ μένα, τὴς δυὸ-τρὴς
ἡμέρες ποῦ ἔμεινα στὸ χωριό. Ἐστὶ
φηλὸ καὶ ἀπομεμονωμένο ἀπὸ τὰ ἄλλα,
ὅπως τὸ δὲλεσα, ἐφανταζόμουν αὐτὴν
ὡραία θῆα, ποῦ θὰ εἶχε ἀπὸ κει πάνω.

Στὴς διαφορὲς λοιπὸν ὁμιλίαις μὲ
τοὺς χωριάτες, ὅλο γιατὸ ἀνάφευγα
καὶ ρωτοῦσα. Ὅλοι τὴν ἔβλεπαν, ὅλοι εἶχα
πάει, γιατί σὲς 8 Σεπτεμβρίου, ποῦ ἐ-
ορτάζεται ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου,
ὅλοι πηγαίνουν ἐκεῖ. Ἀλλ' ἐγὼ, ποῦ
οὔτε καιρὸ εἶχα νὰ περιμένω ὡς τὰς
8 Σεπτεμβρίου, οὔτε καὶ ὡς πανηγυ-
ριῶντες ἤθελα νὰ πάω, ἀπεφάσισα νὰ
πάω εὐθὺς τότε καὶ μόνος μου, ἂν ἦτο
δυνατόν, καὶ νύχτα μάλιστα, γιὰ νὰ
ἰδῶ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

Μόνος μου νὰ πάω ἦτον ἀδύνατο,
καὶ μάλιστα νύχτα, γιατί δρόμος δὲν
ἦταν, ἀλλ' ἕνα μονοπατάκι γνωστὸ
μόνο στοὺς ντόπιους καὶ σὲ μερικὰ
μέρη μάλιστα ἐπικίνδυνον.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εὐρεθῇ συντρο-
φία. Τὸ δάσκαλο τὸν εἶχα σίγουρο,
γιατὶ δὲν μπορούσε νὰ ἀρνιθῇ μιὰ τε-
τοια χάρη στὸν ἐπιθεωρητὴ του. Ἀλ-
λως τε ὁ κ. Π. Μαστοροπούλου—ἔτσι
λέγεται ὁ δάσκαλος—εἶναι τόσο καλός,
ὥστε καὶ ἕνα μικρὸ παιδί ἂν τοῦ ἔλεγε

«πᾶμε, δάσκαλε, στὴν Παναγία», θὰ
κοκκινίσει καὶ θάλεγε «πᾶμε». Ἀλλὰ
ἦταν καὶ αὐτὸς ξένος καὶ μόνον μιὰ
φορὰ εἶχε πάει, καὶ τότε ἡμέρα. Νύχτα
ὅμως δὲν ἀνελάμβανεν νὰ πᾶμε, γιατί
ἀντὶ νὰ ἰδοῦμε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου,

ἀπὸ τὴν Παναγία, μπορούσαν νὰ μᾶς
εὐρίσκων γκερμισμένους σὲ καμμιὰ χα-
ράδρα. Δὲν ἀστείοῦνται τὰ βουρὰ,
λιγὰν παραπάτητες, πᾶς χαμένος ἔ-
πρεπε λοιπὸν νὰ εὐρεθῇ ὁδηγός, ὁ ὁ-
ποῖος νὰ ἤξευρε τὸ δρόμον καὶ μὲ κλει-
στὰ μάτια. Ὁ καλὸς λοιπὸν δάσκαλος,
ὁ ὁποῖος δὲν ἀρνιότανε τίποτε στοὺς
κατοίκους, ἀνέλαβε νὰ βρῇ καὶ τὸν ὁ-
δηγό. Καὶ πράγματι, ἀντὶ ἐνὸς εὐρέθη-

σαν δύο, ὁ Μητρός καὶ ὁ Σπύρος, οἱ
ὁποῖοι μάλιστα ἐπῆραν καὶ τὰ δίκαννά
τους καὶ τὰ ζαγάρια τοὺς νὰ βαρέσουν
λαγὸ. Ἐγὼ τοὺς διαβεβαίωνα ὅτι ἄ-
δικα παίρνουν τὰ δίκαννα, γιατί εἴταν εἰ-
μαὶ ἐγὼ μαζί μὲ κλητὸν, ἢ εἴταν πρό-
κειται νὰ φάγω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ κο-
νὴν, ποτὲ τίποτε δὲν βαρεῖ κανεὶς.

Ἀλλ' αὐτοὶ ἐπέμεναν καὶ τὸ εἶχαν σί-
γουρο ὅτι τὸ βράδυ θὰ φάμε λαγὸ.
Ἐσυμφωνήσαμε λοιπὸν εἰς τὰς 2
μετὰ τὰ μεσάνυχτα θὰ ἐκινήσουμε,
γιὰ νὰ εἴμαστε ἐνωρὶς στὴν κορφὴ τοῦ
βουνοῦ. Ἀνέλαβε δὲ ὁ δάσκαλος νὰ
μᾶς ἐμπνέσῃ ἐγκαίρως. Ἀλλὰ ἂν καί,
ὡς ἔλεγε, ἔβαλε τὸ χέρι του ἀπὸ κάτω
ἀπὸ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μὴν ἀπο-

κοιμηθῇ βαρεῖα, τὸν ἐπῆρε βάρυν γλο-
κόν. Ἀλλ' ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἤμουν ὁ μάλ-
λον ἐνδιαφερόμενος γιὰ τὴν ἐκδρομὴ,
οἱς δύο παρὰ τέταρτο ἤμουν στὸ πόδι.
Ἐβόπνισα τὸ δάσκαλο, τοῦ ὁποῖου τὸ
χέρι, ὡς ἀπεδείχθη κατόπιν, εἶχε φύγει
ἀπὸ τὸ κεφάλι του· ὁ δάσκαλος ἐξέ-
πνεσε τὸ Σπύρο, ὁ Σπύρος τὸ Μητρώ,
ἀπορίσματα ἀκούγονταν στὸ χωριὸ γιὰ
νὰ συνεννοηθοῦμε, οἱ σκύλοι ὅλοι τοῦ
χωριοῦ ἦσαν ἐν συναγερμῷ ἀπὸ τὰ
ἀπορίσματα μᾶς, μερικὰ παρόντα ἄ-
νθρωποι καὶ νυσταγμένοι ρωτοῦσαν τί
τρέχει νῦν τέλος ὅλοι συναντηθήκαμε
στὴν βρύση.

Ἐξελινήσαμε. Ὁ δάσκαλος ἔφερε
ἕνα τράστο μὲ τρόφιμα, ὁ Σπύρος τὸ
Μαννὸν του, ὁ Μητρός τὸ δίκαννόν του
καὶ ἐγὼ τὸ φανάρι. Τὸ σκοτάδι ἦταν
πυκνὸ καὶ μόλις τὸ φανάρι κατόρθωνε
νὰ τὸ διαλύῃ σὲ ἀπόστασιν δύο μέτρων.

Ἐκεῖ ποῦ διαδίκαμε σιωπηλοὶ ὁ ἕνας
πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, στὸν ἀπότομον ἀ-
νήφορο καὶ τὰ μάτια μᾶς ἔφαγαν
προσεκτικὰ τὴ γῆ, ἄξαφνα τὸ φῶς τοῦ
φανarioῦ ἔσπεψε σὲ κανένα δένδρον καὶ
ἐφώτισε τὸν κορμὸ τοῦ. Ὅπως παρου-
οαζότανε ἄξαφνα μπροστά μᾶς, ἐμοιαζε
τὸ δένδρον μὲ πελώριο φύλλα, ὁ ὁποῖ-
ος μᾶς ἔφραζε τὸ δρόμον νὰ μὴ προ-
χωρήσουμε φηλότερα, νὰ μὴ διαταρά-
ξουμε τὴν παρθενικὴ σιγὴ τοῦ βουνοῦ.

Ἀνεβαίναμε, ἀνεβαίναμε καὶ τὸ δρο-
σερὸ ἀγεράκι τοῦ βουνοῦ ἔδωχε τὸν
βουρὸ καὶ τὴν κούραση. Δὲν ἀκούγονταν
τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὁ ἔσπετος κρότος
ποῦ ἔκαναν τὰ πόδια μᾶς πατώντας τὰ
γαλίκια. Ἀξαφνα τὴ σιγὴ τῆς νύχτας
δέλεψε τὸ γλυκὸ κελῶδες ἐνὸς κο-
ροδαλλοῦ. Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα, καὶ
ἀμέσως ἐκατοντάδες ἄλλων φωνῶν
ἀπετέλεσαν συναυλία, ποῦ μόνον οἱ
βουρκοὶ καὶ οἱ κλητὸι ἔχουν τὴν εὐτο-
γία νὰ τὴν ἀκούουν ἀπο κάτω ἀπὸ τὸ
θόλον τοῦ οὐρανοῦ. «Ἀπὸ καλοφθῆτε»

τοὺς εἶπα, «εἶναι ἡ πρωτὴ προσευχὴ
τῶν πουλιῶν!» «Πηγαίνουμε, πηγαί-
νουμε» εἶπε ὁ Μητρός «μᾶς πῆρε ἡ
ἀγία, ἐμπνεσε ὁ κατὰ τοῦ ἡλίου».

Καὶ ἀνεβαίναμε καὶ ἀνεβαίναμε καὶ
καταδίδοσαν οἱ κοροδαλλοὶ καὶ φυ-
τοῦς τὸ δροσερὸ ἀγέρι τοῦ βουνοῦ.
Ποῦ καὶ ποῦ, τὸ φανάρι μᾶς φωτίζε
πλάγιος σκεπασμένες μὲ τρυφερὸ χορ-
τάρι, ποῦ καὶ ποῦ μᾶς ἔδειχνε τὸ χεῖ-
λος κρημνῶν ποῦ, κάτω κάτω, τὸ πυκνὸ
σκοτάδι ἔκρυβε τὸν πυθμένα τους.

Κρῶς φῶς μ' ἐπαινε, εἴταν ἐρριχνα
τὴ ματιὰ μου πρὸς τὰ κάτω. Ἐνόμελῃ
εἶπε, ἂν ἐσπερτα καί, θὰ κατέβαινα αἰ-
ωλῶς σὲ μιὰν ἄβυσσον γεμάτη ἀπὸ πη-
χτὸ σκοτάδι.

Σ' ἕνα περίφημο τοῦ μονοπατιοῦ, τὸ
φανάρι ἐφώτισε ἄξαφνα μιὰ ἀρχετὰ
μεγάλῃ ἔκτασιν ἄσπερη.

—Τὶ εἶναι τοῦτο;

—Χιόνι.

—Χιόνι;!!

—Ναί, χιόνι. Ἐδῶ οἱ κοροδαλλοὶ
ἔχουν παγωτὰ δωρᾶν.

Σὲ λίγο φτάσαμε στὴν κορφὴ. Ἀπὸ
ἐπὶ τέλους ἐφτάσαμε. Τὴ ἀνήφορος, τὴ
κόπος, τὴ ἰδρωτας, ἀλλὰ καὶ τὴ ἀπό-
λαυσή τῶρα!

Νύχτα ἀκόμη, σκοτάδι σὲ ὅλη τὴ γῆ.

Στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ εἶναι ἐκ-
κλησίαι τῆς Παναγίας. Κάποιος φι-
λόθεος τὴν ἔχτισε καί, γιὰ νὰ τὴν
ἀσφαλίσῃ ἀπὸ τῶν ἀγρίων ἐπιδρομῶν
τῆς Φύσεως, τὴν ἔκαμε ὅλη μὲ τσι-
μέντο. Μὲ τσιμέντο τοὺς τοίχους, μὲ
τσιμέντο τὴ στέγη. Ποῦ μπορεῖ νὰ
σταθῇ ἐδῶ πάνω κεραμίδι ἀπὸ τὸν
πῶγον καὶ τοὺς ἀνέμους! Ἀπὸ τ' ἀ-
στροπελέκια ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ τὴ
φυλάξῃ καὶ τῆς ἔχουν ὀργώσει τὴ
στέγη.

Ἀχ, Παναγίτσα μου! Ἀνοίξτε τὴν
πόρτα σου νὰ μποῦμε μέσα. Ἀνοίξε
τὴν ἀγκαλιά σου νὰ μᾶς ζεστάνης.
Κρῶς, κρῶς πολὺ, καὶ εἴμαστε καὶ ἰδρω-
μένοι. Ἀλλ' ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ
καὶ τὴν Παναγίτσα δὲν τὴ βλέπαμε ἀπὸ
τὸ ἀνοιχτὸ παραθυράκι νὰ κάθεται μὲ
τὸ Χριστοῦλη στὴν ἀγκαλιά, γιατί τὸ
κυντῆρι ἦταν σβουμένο.

Ἀχ ἦτε μᾶς! ἔβγα νὰ μᾶς ζεστά-
νης. Γιὰ σένα ἀνεθήκαμε τόσον ἀνή-
φορο, ἔχασαμε τόσον ἰδρωτὰ, ἔβγα νὰ
σὲ θαυμάσουμε καὶ νὰ ζεσταθῶμε.
Ἀλλ' ὁ ἥλιος δὲν διαδέχεται. Φωτίζει
τώρα καὶ ἔσταιν ἄλλους ἀνθρώπους.
Δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ δικὴ μᾶς σειρά.

Τὸ παλτὸ δὲν ἀρκεῖ νὰ μᾶς προστα-
τεύῃ ἀπὸ τὸ κρῶς. Τρέχουμε ἀπὸ τὴ
μιὰ πλευρὰ τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἄλλη,
γιὰ νὰ φυλαχτοῦμε ἀπὸ τὸν ἀνεμο,
ἀλλὰ στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ φυσῶν
συγχρόνως ὅλοι οἱ ἀνέμοι. Ἐκεῖ ἀν-
ταμώνουν καὶ μεγαλώνουν.

Ἐκεῖ ὅμως ποῦ ἔτρεμα ἀπὸ τὸ κρῶς,
διέκρινα νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ταγάρι τῶν
τροφίμων ἕνας φελλός. Θυμῆθηκα τὸ
κασί, τὸ σάβαν, τὸ τυρὶ καὶ τὸ φωμί.
Δὲν ἔχασα καιρὸ, ἔφαγα καλὰ, ἦπια
λιγὰν κρασί καὶ ἐξεστάθηκα λίγο.

Καὶ ὅσην ὥρα ἐγὼ ἔτρωγα σὰν βασι-
λιάς, ἔχων ὅπὸ τοὺς πόδας μου ὅλον
τὸν κόσμον, οἱ κοροδαλλοὶ ἐξακολου-
θοῦσαν τὴν πρωτὴν προσευχὴ τους.

Τέλος πέρα κατὰ τὴν Ἀνατολή,
πίσω ἀπὸ τὸν Ἐλικῶνα, ἄρχισε ὁ οὐρα-
νὸς λίγο-λίγο νὰ γαλακτώνεται. Πίσω
κατὰ τὴ Δύση καὶ κάτω σὲς λαγκαδιές,
πηχτὸ σκοτάδι. Ἡ ἀσπράδα λίγο-λίγο
αἰθάλε καὶ τέλος ἄρχισε νὰ παίρνῃ ἕνα
χρῶμα ἀνοιχτὸ τριανταφυλλί, μὰ πολὺ
ἀνοιχτό. Τὸ τριανταφυλλί χρῶμα, πάλι
λίγο-λίγο, γινόταν βαθύτερον καὶ ἕνα
συννεφάκι στὴν Ἀνατολή, στὸ κάτω
μέρος, φέρεσε ἕνα λεπτὸ κορδόνι χρυ-
σῶ. Τέλος, ἡ κοροδαλλοὺς ἦνεν πα-

ρουσιάζθηκε μὲ ὅλη τῆς τὴ μεγαλο-
πρέπεια.

Οἱ κοροδαλλοὶ «τῶλεσαν» γλυκότερα
τώρα. Ἴσως ἔτσι μοῦ φαίνονταν, πι-
θανὸν ὅμως αὐτὰ τὰ πουλιὰ νὰ ἐνθου-
σιάζωνται μὲ τὴν κοροδαλλοῦ.

Καὶ ἀπὸ πλεόν τὸ συννεφάκι ἔγινε
ὅλο χρῶσόν, ἄρχισε νὰ φαίνεται λίγο
λίγο καὶ ὁ ἥλιος. Παρ' ὀλίγον νὰ ζητω-
κρυγᾶσω, εἴταν τὸν εἶδα νὰ θγαίνῃ, μὲ
τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν θαυμάσω καὶ θὰ
ζεσταθῶ. Τὸ πρῶτον ἔγινε, τὸ δευτέρον
ὅμως ὄχι. Καὶ ἀλήθεια, εἴταν πλεόν ὁ-
λόκληρος ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα,
δὲν γνωρίζω ἀπὸ ποῖα ἀτμοσφαιρικὴ
αἰτία, ἐφάνηκε γιὰ λίγες στιγμὰς σὰν
ἕνα πελώριο χρυσὸ μανιτάρι. Πρῶτη
φορὰ στὴ ζωὴ μου τὸν εἶδα ἔτσι. Τὴ
θέαμα ἦταν ἐκεῖνο! Τὴ μεγαλοπρέ-
πεια! Ἀξίζει τὸν κόπον καὶ διπλάσιον
ἀνήφορὸ νὰ περάσῃ κανεὶς, γιὰ νὰ ἰδῇ
τέτοιον ἥλιο.

Ὅταν πλεόν ὑψώθη ἀ-
κόμη, ἐπῆρε τὸ στρογγυλὸ σχῆμα του.
Ἀλλὰ, περὶ ὅσον πρᾶγμα, ἦταν γυμνὸς
ἀπὸ ἀκτίνες καὶ φαίνόταν σὰν μεγάλο
φεγγάρι. Πέρασε λίγη ὥρα καὶ τότε
ἔστειλε τὴς πρῶτες ἀκτίνες του, πρῶτα
σὲ μᾶς, ποῦ ἤμαρτε στὴν κορφὴ τοῦ
βουνοῦ, καὶ ἔπειτα, σιγά-σιγά, καὶ στοὺς
ἄλλους, ποῦ ἦταν χαμηλότερα.

Ἀπὸ ζεσταθῆκαμε καλὰ κάμποση
ὥρα, κατεβήκαμε στὸ ὡραῖο δάσος τῆς
Φερίης νὰ περάσουμε τὴν ἡμέρα μᾶς.
Ὅταν ἀποχαίρετοῦσα τὴν ἐκκλησίαν
τῆς Παναγίας, ἐσκεπτόμουν αὐτὴν κρῖμα
νὰ ἀρῇνη κανεὶς τέτοιον τόπον, ποῦ
δέλεπει, κάθε πρωτὴ καὶ βράδυ, τέτοια θε-
άματα.

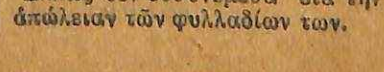
Στὸ δάσος μέγα συναντήσαμε καὶ τὸ
Σπύρο καὶ τὸ Μητρώ, ποῦ εἶχαν φύγει
πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, γιὰ νὰ
σκοτώσουν λαγούς.

— Ποῦ εἶναι οἱ λαγοί, Μητρώ;

— Εἶσαι ἄτοχος, κύριε πιθεωρητά.

Μόνον τ' αὐτὴν ἐνὸς λαγοῦ εἶδα κάτω
σ' ἕνα βράχο. Ἀδικα ἀνεθήκαμε τό-
σον ἀνήφορο.

— Ὁχι, Μητρώ μου, δὲν ἀνεθήκαμε
ἀδικα τὸν ἀνήφορο. Εἶδα τὸν ἥλιο σὰν
μανιτάρι! Περάσαμε

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δια 4 έως 10 ετών πολύ λίγες με
άλλα στοιχεία δηλ. 4 το ελάχιστον τι-
μήμα. Πέραν των 10 λέξεων 40
λεπτά η λέξις, με παχά δε στοιχεία
λεπτά 50, και με κεφαλαία 120.
Ο χωριστός στίχος δραχμής 2.
Η αποσπασμένη είναι απαραίτητος.

ΚΓ' - 1254

Αποτελέσματα Διαγωνισμού Μ.
Μυστικών: Βραβεύονται α') Φά-
σμα, β') Ζάκ.—Κατωτά: α') Δέ-
λα, β') Ήριγαν. Βραβεία εστα-
λήσαν.

ΧΟΥΑΣΚΑΡ

(ΚΓ' - 1255)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΤΕΧΝΩΝ
Στελναι συλλογούς ή χύμα γραμ-
ματοσήμων Έλληνικών και Έ-
πανατοσσεως. Βραβεία δύο προ-
τάματα και εκατοποικιακά. Συμ-
μετοχή δραχμή. Προθεσμία τρι-
μήνης. Δίσις: ΚΓ' - 696.

ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ

ΚΓ' - 1256

Εύφρη Βλάκα, περιμένο γραμ-
μα. Ανταλλάσσουμε Μ. Μ.;
Θεοπίδος 8. *Καταμείλτα*

(ΚΓ' - 1256a)

Διαπλάσσουμε, αν είστε αξία,
βρεστε ποιά κρύβεται πίσω
απο τον φερειξέ της.—ΧΑΝΟΥΜ
(ΚΓ' - 1257)

Προκηρύσσω διαγωνισμό γραμ-
ματοσήμων Έπανατοσσεως.
Καλυτέρα σειράν βραβεύσω με
τον Διαπλάσσω Α' Περίοδου.
Προθεσμία διμήνης. Δίσις: Άν-
των. Πουλάκη, Σωτηρίας 85,
Πειραιά. ΠΙΠΙΛΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' - 1258)

Πρόπη της Μάλτας, δεχομαι
συμμαχίαν. Εύφρη Βλάξ, στέλ-
λω. *Σανθή Νεράιδα*

(ΚΓ' - 1259)

Εισερχόμενος στο Διαπλάσιόμο-
νο, χαιρετώ πάντας. Εύ-
φρη Βλάξ, στέλλω.

Ασκή της Εύτυχίας

(ΚΓ' - 1260)

Α' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩ-
ΝΙΣΜΟΣ «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ»

(ΚΓ' - 1261)

Πρόπη της Μάλτας, ο κόσμος
ιχθεί ρούκινο και σύ κρυφο
καμαρι. Έτοιμασού !! στο 35,
φυλ. θά... πεσανης.—Καρίσις
(ΚΓ' - 1262)

Ζητώ ο συλλογός «Κωνσταντι-
νούπολις». Κατω ή Ταυρομά-
χος. Ανακαλύψατε με είμαι ο

ΠΑΓΙΑ ΤΕΜΠΟΣ

ΚΓ' - 1263

Πρόπη της Μάλτας, αν και δεν
σε ξερω δεχομαι συμμαχίαν.
Ανταλλάσσουμε Μ. Μ.; Τρελλο-
ασκακιάς, δεν είσαι ή Α. Ν.;
Ανταλλάσσουμε Μ. Μ.; Μικρό
Μάγε, γιατί δεν απαντάς;—Αν-
ταλλάσσω με όλα τα Διαπλά-
σσουμε Μ. Μ. μεση Διαπλάσσω.
Φρασκούτα

(ΚΓ' - 1264)

Αποτελέσματα Διαγωνισμού Ι.
Αχνηλάτων: α' βραβίον: Κουϊ-
κουνίος, β' βραβ: Πλανόδιος.
Στείλατε Δίσις.

ΚΓ' - 1265

ΕΝΟΙΣΙΣ. ΟΡΦΕΑ, για τον
ΕΚΛΩΒΙ σ. οχηματίζομεν;
Σε ξερωμε. Ξερεκελ και τα-ζού-
λια = Πλατάκη; Μοιρλια =
Γεωργιάς (το πεντακοσμητικό).
Δαμαστής Κυματός = Βελανήης.
ΔΟΥΝΑΒΙΣ, ΒΟΛΓΑΣ

(ΚΓ' - 1264)

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Προκηρύσσει τον Α' Πρω-
τον Διαγωνισμόν, από τον
όποιον κανένα Διαπλάσσουμε
τουτο το καλοκαίρι δεν πρέπει
να λείπει Β. σιζομεθα στα καλα
σθητικά Διαπλάσσουμε που ε-
κτιμούν τους Συλλόγους.

Μ' ένα τετράστιχο αναπτύ-
τε μας ε' ειδος Πρωτοτύπου
διαγωνισμού.

Το καλύτερο τετράστιχο με
την καλύτερη, έννοσιται, ιδέα,
θα γίνει ο Ε Διαγωνισμός μας.
Τά δέ δύο επόμενα θα λάβουν
τά δύο Πρωτότυπα βραβεία μας.
Δίσις: Δ. Δουφέκαν, Όμήρου
21—Α, Αθήναι. Προθεσμία δύο
μήνες.

Ο' Ασκηγός

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΟΙ Σύντροφοι
ΔΟΞΑΓΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ,
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

(ΚΓ' - 1267)

Ροκαμβόλ, Τ ποία Μάλτας,
συμμαχούμε; Γράψατε: Άν-
δρέαν Δανηλίδην, Ρ. Γ. Αθήνας.
Ροζέυ

(ΚΓ' - 1268)

Μάμ και Κάτω: Καπετανάκης
Μ' Ηρώς της Κιουτάγιας: Βεί-
νόγλου Έκδικούμαι —Στερίγγα

ΚΓ' - 1269

«ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ»

Σύλλογο; ιδρυθείς εν Αθήναις
με σκοπόν μυστηριώδη Κι-
ταστατικόν δραχ. δύο. Σπεύσατε
συμπληρώσατε τρεις κενός θέ-
σεις υπορχήτων διαμερισμάτων.
Προσεχώς άρχαιρεσίαι. Γράψατε:
Λέσβου 8, Αθήναι.

(ΚΓ' - 1270)

Κακοκόριτος, Αντιπυγές, δέχο-
μαι Μ. Μ. Στείλατε πρώτοι.
Πειραχτήρι, ποδ ξερείς ότι είναι
έπιτυχημένο τ' όνομά μου;
Μαϊμουλίτσα

ΚΓ' - 1271

Ανταλλάσσω Μ. Μ. μέσο Δια-
πλάσσω. Δίσις, σε υποστηρί-
ξω. Κάτω ο Κομφούκιος!

Καμέλια

(ΚΓ' - 1272)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ-
ΠΟΛΙΣ». Προκηρύσσουμε δια-
γωνισμόν διηγήματος. Θέμα οί-
ονδήποτε. Βραβεία έλεπτά.
Προθεσμία μήνας. Συμμετοχή 70
λεπτά. Στείλατε: Σύλλογον
«Κωνσταντινούπολις», Ρ. Γ. Α-
θήνας.

(ΚΓ' - 1273)

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΜΕΛΙ-
ΑΣ άρχαίων καλλιτεχνικών
καρτών. Πέντε (5) έκλεκτά βρα-
βεία. Προθεσμία μήνας. Δίσις
(ΚΓ' - 1165) ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΓ' - 1274)

Αποτελέσματα διαγωνισμού μου:
Α' βραβείο: Μανώσος, Β':
Βαλασκατζής. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΚΓ' - 1275

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Διαπλάσσουμε. Δεν είς φαίνε-
ται ότι ή ιδέα του διαγωνι-
σμού του Συλλόγου «Νίκη» εί-
ναι παρην από τον τρίτο μας
διαγωνισμό; Εν πάση περιπτώ-
σει είναι άφαισάτος; και τοδ
εχόμεθα κάθε έπιτυχίαν και
άλλοτε εφιστάμεν την προσοχήν
του.

ΚΓ' - 1276

Ασκή: ο Γέλιο, Με προλαβε ό
«Κερυνός» δεν μ' έρπονίζει
όμως να σου πω ότι είσαι ο Γε-
ωργιος Κουρεμπής. με στο χημα.
Θέλεις τίποτα άλλο; Σώα τώρα
και μη ύβρίζης το Σύλλόγο μου.

Ο' άρχηγος της «Τριανδρίας»

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΓ' - 1277)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. με όλους τους
Καπετανίδες και με Βεζού-
βιον. ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΠΟΡΑΣ

(ΚΓ' - 1278)

Μπαίνοντας στον «ΠΕΡΙΔΡΟ-
ΜΟ» χαιρετώ το μέλη, ιδι-
αιτέρως την Πρόεδρό του ΠΑΝ-
ΤΑΧ Ύ ΠΑΡΩΝ, στην όποιαν εύ-
χομαι κάθε πρόοδο. ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΓ' - 1279)

«ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ», τα δικά σου
αμπέλια φράζε κι' άπ' τα
ξένα μη σε νοιάζει Δουτόν..

ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΓ' - 1280)

Η ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ, ΡΟΚΑΜΒΟΛ,
κανένα δεν φοβάται
Κι' όλοι μαζί σο θαλετε
μπα, είτε να την κ. υπάτε.
Τρέμω, άερολόγε Ροκαμβόλ,
Γιατί γέλιο θα γίνης πομπικόλ.
(ΚΓ' - 1.81)

Ο Κινέσος, ΡΑ-ΓΚΑΒΑΝ, βελισάν
κι' έσένα έξυπνόν, που ανακα-
λύπτεις ψευδώνυμα ενώ όλοι τά
ξερου; Αυτό θα πη Κινέζικη ::
κουταμαρά.

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' - 1282)

Ο Σύλλογος «ΜΟΖΑΡΤ» όλο-
θερμα εύχαριστάι τους ΥΠΟ-
ΣΤΗΡΙΚΤΑΣ του.—ΚΟΜΦΟΥ-
ΚΙΕ, τά λόγια σου πιο περιο-
ρισμένα: σιωπούμε χάριν της ΔΙ-
ΑΠΛΑΣΣΕΩΣ.

(ΚΓ' - 1283)

ΡΟΚΑΜΒΟΛ, και έχω πέρνω
μερος στον πόλεμο κατά των
ψευτοκαλληκαράδων. Δέχεσαι συ-
ναννοση; Αν ναι, γράψε: Φραν-
τζέσκου, Βασιλίσσης Όλγας 115,
Θεογλίτην. ΜΕΝΔΕΛΣΟΝ

(ΚΓ' - 1284)

Ακράτητο Γέλιο, ντρίνιν!! ό
Αφορός αυτός άποκλείεται.
ΣΜΥΡΝΗ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(ΚΓ' - 1285)

Επιθυμώ ν' ανταλλάξω Μ. Μ.
με όλους τους Άνδρώτας και
Ανδρώτισσας, διαμενουσας όπου
δηποτε. Ανθιμάκη Δεμονιά

(ΚΓ' - 1286)

Ιδού ή εν Αθήναις «Όμοσπον-
δία των Ίπποτων του Μεσαί-
ωνος». Άρχηγος: Ασύλλητος,
Υπάρχων: Έσώρ. Άγγελής,
Ίπποται: Γ'. Καμάραννης, Θ.
Κιτρεφ, Σ. Κιτρεφ, Ίπποτης
του Μεσαίωνος, Αφρολοχόρτου.
—«Μοζάρτ», «Ροζέ», Σωματοφύ-
λας, δαχσδε σωμαχίαν;
«Σωμαχία Καρναβλική», Ρο-
καμβόλ, σίς κηρύσσομεν τον πό-
λεμον. Δεχομεθα μέλη και αντε-
προσώπους. Δίσις μας είναι:
Γεώργιον Άγγελήν, Άγίου Κων-
σταντίνου 52, εν Αθήναις.

(ΚΓ' - 1286a)

Μπαίνοντας στο μαγαζατιά-
νιο, χαιρετώ τα μέλη αυτού.
Ηλιοπορεύετε, στείλατε Δίσις
ή επιστολή σας έχαθη. Πλανό-
δις, θυμόσατε;

Δούκισσα Γαβριέλλα

(ΚΓ' - 1287)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΥΡΙΠΟΣ»

ΙΔΡΥΘΗ ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Πρόεδρος: Κυματόδης Εύρι-
πος. Αντιπρόεδρος: Λεντε-
ρις Άγέρι, Σύμβουλοι: Νέ-
Γενεά, Αρσολοκωστή Αδ. ή Γραμ-
ματέυς: Εύριπος, Ταμίας: Μα-
γεμένο Βιολι, Ζητούνται μέ-
λη και αντιπροσωπο. Δίσις: Ν. Μ.
Χον, Χα. Κιου.

(ΚΓ' - 1288)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΜΑΤΟΣ

«Α του σκοτεινέ. Η γυναίκα
άνεστήθη, τον άνδρα της σερ-
ρει». Λάσαντας τα βλέπει αυ-
τόν εν τούτοις δεν μπορεί να τό
ταχυρή πώς γίνεται Η οσω-
έξηγησας θα βραβεύθη Προ-
σμία 31 Αύγουστον. Συμμετο-
χή 1,50.—ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

(ΚΓ' - 1290)

Δόξα Ματωμένη, Ιδεοσυν-
τάμα, Δαφνή; Στιφάνη, Κα-
ρουμπα και άλλοι, δεν ουσι-
ζετε ν' ανταποδίδετε τά Μ. Μ.
σικά; Μέρφιν

ΚΓ' - 1291

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΜΕΜΦΙΔΟΣ»

Μικρών Μυστικών και χαρτι-
νών βραβεία βιβλία. Προθεσμία
διμήνης. Διευθυντής:
Τίτικα Αχέλος, Heliopolis (Εγύπ-
τος). (ΚΓ' - 1292)

Ενεκας ή ζεστή; Διαγωνισμο-
ς Παγοτών προθεσμία διμή-
νης; Δνίσια Στ. Καλογοπούλου,
Ρ. Γ. Αθήνας. Ρεζεντά, Άγνι-
λα, εύχαριστως άναμενομεν.

(ΚΓ' - 1293)

Τελλή Νεδτης, Τελλέ «Εφ-
ρε, είστε πολύ μετρίοφρον-
βαίνοντες έμέ εις την άνωτα-
βαθμίδα της έξυπνάδας, Αση-
νούντας τον έαυτον σας.
Φρασκούτα, έπιστομώ να σ-
γνωρίσω. ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΟΣ

(ΚΓ' - 1294)

Ζητώ ανταλλαγήν Μ. Μυσ-
όλους τους Άνδρώτας και
Ανδρώτισσας.—Κύμα του Αλγαν-
τι. (ΚΓ' - 1295)

ΠΕΙΡΑΧΤΗΣ = Α. Βετνογ-
γιατι φαυλοκρατείς; ΑΓΓΕ-
ΚΑΛΛΟΝΗ, μυστήρια έξηγη-
ΒΕΖΟΥΒΙΕ, πρόξεμ μη τυχ-
ρούμε, ΑΡΕΚΙΝΕ, ΡΑΝΤΙΚΕ-
σας ξερω. ΡΟΚΑΜΒΟΛ

(ΚΓ' - 1296)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α'. Περίοδου (1879-1889)
από τους εκδιδέντας 24 τομ-
οί υπάρχουν άπορη μονον οι έ-
πτα: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18-
19ος και 20ος. Έκαστος τομ-
ος 15, ταχυδρομικώς δε αποσ-
τρίμμενος 16, δια το Ε-
στερικόν και δραχ. 20, δια το
Ευτερικόν.

Της Β' Περίοδου (1891-19-
υπάρχουν όλοι οι εκοσύντες
μοι, 29 εν όλφ. Έκαστο, τομ-
ογράφος δε. 47 και εαμμεν
δε. 50. Ταχυδρομικά τέη έκ-
σου τόμου προσέστεα εις τ-
άνα τινας: Δια το Εωτερικόν
δραχ. 2 ό άρραφος και δε. 5
εαμμενός, δια δε το Εωτερικόν
δε. 12,—είτε άρραφος είτε ρα-
μενος.